

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/73/2022
Identifikačné číslo spisu:	6121010030
Dátum vydania rozhodnutia:	07.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6121010030.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a členov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvinenej Z. Y. pre pokračovací prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Trestného zákona a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 7. decembra 2022 v Bratislave dovolanie obvinenej Z. Y. podané prostredníctvom jej obhajkyne Mgr. Zuzany Pivoňkovej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. januára 2022, sp. zn. 4To/92/2021, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej Z. Y. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“) rozsudkom z 30. júna 2021, sp. zn. 5T/2/2021, uznal obvinenú Z. Y. za vinnú v bodoch 1) a 2) z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., v bode 3) v súbehu s prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a v bode 4) v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to bol obvinenej podľa § 212 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. a § 46 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. bola na výkon trestu zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenej uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenému S. Q. vo výške 365,27 EUR, poškodenému S. A. vo výške 1.601,19 EUR a poškodenej spoločnosti P. N. s. r. o. vo výške 340,- EUR.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenej uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 3 rokov.

Proti uvedenému rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) rozhodol uznesením z 13. januára 2022, sp. zn. 4To/92/2021, tak, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica v časti výroku o treste a rozhodujúc podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvinenú Z. Y. za vinnú zo skutkov v bodoch 1) a 2) z pokračovacieho prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. b) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s pokračovacím zločinom poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e) Tr. zák., v bode 3) v súbehu s prečinom neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 217 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. a v bode 4) v súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák.

Dňa 4. augusta 2022 podala obvinená Z. Y., prostredníctvom svojej zvolenej obhajkyne Mgr. Zuzany Pivoňkovej, písomne odôvodnené dovolanie. V písomnom odôvodnení podaného dovolania obvinená v zásade konštatovala, že rozsudok krajského súdu je podľa nej založený na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutkového stavu, pričom bol porušený zákon v ustanoveniach § 212 ods. 1 písm. b) Tr. zák., § 245 ods. 3 Tr. zák. a § 138 písm. e) Tr. zák. Krajský súd podľa názoru obvinenej nesprávne právne posúdil skutky v bodoch 1) a 2) obžaloby.

Následne v dovolaní obvinená poukázala na skutočnosť, že stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 116/2012 (obvinená v dovolaní nesprávne uviedla R 6/2020) je prekonané, pričom poukázala na novelu Trestného zákona zákonom č. 214/2019 Z. z.

Ďalej obvinená vo svojej dovolacej argumentácii poukázala na skutočnosť, že pred súdom prvého stupňa nepoprela spáchanie skutkov uvedených v obžalobe, avšak nestotožňuje sa s právnou kvalifikáciou, ktorú použil pri posudzovaní jej konania krajský súd, a z toho vyplývajúcou aj následnou výškou trestu.

Obvinená v dovolaní výraznú časť argumentačného dôrazu kladie na zákonný znak vlámania, ktorý v právnej kvalifikácii jej jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov považuje za sporný. Namieta, že bol krajským súdom „násilne“ vyňatý zo skutkovej podstaty trestného činu krádeže a presunutý do skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzej veci, ktorý bol spáchaný s ním v jednočinnom súbehu. Dovolateľka uviedla, že tým, že súd presunul znak vlámania do skutkovej podstaty poškodzovania cudzej veci, sa v konečnom dôsledku teda obvinená mala dopustiť trestného činu poškodzovania cudzej veci a nie trestného činu krádeže, čo však podľa nej nezodpovedá skutočnosti. Takýmto postupom bola právna kvalifikácia konania obvinenej podľa jej názoru nadhodnotená aj v súvislosti s tým, že uvedeným konaním bola spôsobená škoda malá. Motívom a úmyslom konania obvinenej bolo podľa jej argumentácie predovšetkým odcudziť veci z motorových vozidiel, ktoré sa tam nachádzali a to, že jej konaním došlo k poškodeniu cudzej veci, je len prirodzený dôsledok tohto jej konania, keďže príslušné ustanovenia Trestného zákona definujú takéto konanie páchatel'a ako jednočinný súbeh.

Dovolateľka vo svojej argumentácii následne poukazom na dikciu § 122 ods. 4 Tr. zák. argumentom a contrario dôvodí, že trestný čin nie je spáchaný vlámaním, ak sa samotný trestný čin vyčerpá (je dokonaný) bez ohľadu na to, či páchatel' vznikne alebo nevznikne do uzavretého priestoru a keď je iba prostriedkom na spáchanie iného trestného činu, ktorý je spojený s vniknutím do uzavretého priestoru. Úmyslom obvinenej bolo odcudziť veci nachádzajúce sa v uzavretom motorovom vozidle a jej cieľ a úmysel bol spojený výlučne s trestným činom krádeže. Spáchanie trestného činu poškodzovania cudzej veci bolo podľa jej slov prostriedkom pre spáchanie trestného činu krádeže a poškodením (rozbitím) okienka na vozidle bol trestný čin poškodzovania cudzej veci dokonaný, pričom znak vlámania teda nie je pokrytý trestným činom poškodzovania cudzej veci (ktorý už bol dokonaný), ale je neoddeliteľnou súčasťou trestného činu krádeže. Úmyslom poškodenej bolo, v zmysle jej dovolacej argumentácie, odcudzenie vecí nachádzajúcich sa vo vozidle, nie jeho samotné poškodenie. Kvalifikačný znak

spáchania trestného činu vlámaním by teda podľa názoru dovolateľky mal byť súčasťou trestného činu krádeže a nie súčasťou trestného činu poškodzovania cudzej veci, ktorého spáchanie slúži len ako prostriedok na rozvinutie všetkých znakov trestného činu krádeže.

Podľa dovolateľky by kvalifikačný znak vlámania pri trestnom čine poškodzovania cudzej veci bolo možné aplikovať, ak by napr. páchatel mal úmysel a cieľ vniknúť do uzavretého priestoru a tam poškodiť cudziu vec. Tak by bolo vlámanie neoddeliteľnou súčasťou trestného činu poškodzovania cudzej veci, čo však podľa nej v tomto prípade nie je možné skonštatovať. Pri právnej kvalifikácii v zmysle napadnutého rozsudku krajského súdu sa teda obvinená dostáva do podľa jej názoru neprimerane prísnej trestnej sadzby, v súvislosti s čím poukazuje na skutočnosť, že trestným činom spôsobila len malú škodu, a je teda podľa nej neprimerané, aby bolo jej konanie posudzované podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty ods. 3 písm. c) § 245 Tr. zák.

Záverom dovolania obvinená argumentuje zásadou ne bis in idem v kontexte pričítania znaku vlámania pri trestnom čine poškodzovania cudzej veci v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate a tvrdí, že krajský súd mal znak vlámania rešpektovať ako znak základnej skutkovej podstaty trestného činu krádeže tak, ako ho vo svojom rozsudku právne zakvalifikoval vo veci konajúci a rozhodujúci okresný súd. V kontexte vyššie uvedeného teda obvinená argumentovala v rezultát tvrdenia, že trest uložený jej napadnutým rozsudkom krajského súdu je neprimerane prísny a vzhľadom k spôsobeniu len malej škody je podľa jej názoru neadekvátny.

S ohľadom na tieto skutočnosti obvinená navrhla, aby najvyšší súd podľa § 368 ods. 1 Tr. por. rozhodol, že rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. januára 2022, sp. zn. 4To/92/2021, bol porušený zákon v ustanoveniach § 212 ods. 1 písm. b) Tr. zák., § 245 ods. 3 písm. c) Tr. zák. a § 138 písm. e) Tr. zák. v jej neprospech. Ďalej obvinená navrhla, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu vo výroku o vine v bodoch 1) a 2) a výrok o treste a aby podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal Krajskému súdu v Banskej Bystrici, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvinenej Y. sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej aj „prokurátorka“) podaním zo 6. septembra 2022 tak, že so závermi uvedenými v dovolaní sa nestotožnila. K dovolacej argumentácii obvinenej poukázala na právne záväzné stanovisko najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 78/2011, z ktorého citovala relevantnú právnu vetu.

Následne prokurátorka uviedla, že pokiaľ aj obvinená namieta, že vyššie zmienené stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu bolo novelou Trestného zákona prekonané, neuvádza, z čoho pri koncipovaní tohto záveru vychádzala. Prokurátorka uviedla, že je možné sa len domnievať, že vychádzala z dôvodovej správy k návrhu zákona, avšak v tom prípade poukazuje na právnu silu predmetného stanoviska, ktoré má všeobecnú záväznosť a je povinnosťou súdov Slovenskej republiky sa ním riadiť a pri svojej rozhodovacej činnosti ho zohľadňovať a plne akceptovať.

V zmysle uvedeného prokurátorka najvyššiemu súdu navrhla, aby postupom v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvinenej na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Výjadrenie prokurátorky bolo na vedomie doručované obvinenej, ako i jej obhajkyňi, v súvislosti s čím najvyšší súd konštatuje, že doručenie majú vykázané 21. septembra 2022 (obvinená Z. Y.), resp. 22. septembra 2022 (obhajkyňa obvinenej Mgr. Pivoňková), pričom do termínu rozhodovania najvyššieho súdu o podanom dovolaní sa obvinená, ako ani jej obhajkyňa, k vyjadreniu prokurátorky ďalej nevyjadrili.

Dňa 17. októbra 2022 bolo dovolanie obvinenej Z. Y., podané prostredníctvom jej obhajkyne Mgr. Zuzany Pivoňkovej, spolu s kompletným spisovým materiálom riadne predložené najvyššiemu súdu na rozhodnutie. Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací [§ 377 Tr. por.] predbežne preskúmal dovolanie obvinenej a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo

podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov [§ 372 ods. 1 Tr. por.], prostredníctvom obhajcu [§ 373 ods. 1 Tr. por.], v zákonom ustanovenej lehote [§ 370 ods. 1 Tr. por.], na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať [§ 370 ods. 3 Tr. por.] a splňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti [§ 374 Tr. por.]. Zároveň ale najvyšší súd bez preskúmania veci zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd v zhode so svojou ustálenou rozhodovacou činnosťou pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolateľka prostredníctvom svojej zvolenej obhajkyne podala dovolanie vo svoj prospech z nasledovných dovolacích dôvodov:

- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (§ 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.); a
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd opätovne zdôrazňuje, že nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd.

Ťažisko dovolacej argumentácie obvinenej Y. tkvie v názore, že stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 116/2012, je prekonané, a teda krajský súd sa pri rozhodovaní o odvolaní prokurátora ním nemal riadiť a konanie obvinenej kvalifikovať tak, ako tomu učinil okresný súd. Obvinená k uvedenému dôvodila najmä s poukazom na, od času prijatia predmetného stanoviska najvyššieho súdu, do času spáchania jej za vinu kladených trestných činov, prijatú novelu Trestného zákona zákonom č. 214/2019 Z. z.

Pre relevantné posúdenie a vysporiadanie sa s touto námietkou považuje najvyšší súd za potrebné

poukázať najprv na predmetné stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ako i vykonať komparáciu právnej úpravy skutkovej podstaty trestného činu krádeže pred a po inkriminovanej novele Trestného zákona.

Právne vety stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 116/2012 sú nasledovné:

I. Ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona treba vykladať tak, že prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmienujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu, ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát trestného činu.

II. Ak si páchatel' prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní, spôsobí tak malú škodu a spácha čin vlámaním, naplní zákonné znaky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, pri použití § 138 písm. e) Tr. zák. Takéto posúdenie činu jeho podradením pod kvalifikovanú skutkovú podstatu je v pomere špeciality ku kvalifikácii skutku podľa § 212 ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorá sa použije len vtedy, ak páchatel' krádežou vlámaním nespôsobí ani malú škodu (§ 125 ods. 1 Tr. zák.).

III. Ak je jednočinný súbeh dvoch alebo viacerých trestných činov podľa znakov ich základných skutkových podstát možný, avšak tá istá okolnosť podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby duplicitne, bude táto okolnosť v rámci súbežnej kvalifikácie činu použitá ako okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby len pri aplikácii toho ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona, ktorého kvalifikovanej skutkovej podstate zodpovedá vyššia trestná sadzba oproti inej konkurujúcej sadzbe, resp. ustanoveniu. Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie trestného činu.

K uvedenému najvyšší súd v súčasnosti poznamenáva, že čo sa týka právnej vety I., v kontexte novelizácie skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zák. vykonanej zákonom č. 214/2019 Z. z., táto sa vzhľadom na aktuálne platnú a účinnú úpravu vo vzťahu k posudzovaniu trestného činu krádeže spáchaného vlámaním, stala obsolentnou, keďže pôvodne dve alternatívne základné skutkové podstaty tohto trestného činu podľa § 212 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2019, boli spomenutou novelizáciou zlúčené do jedinej základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu.

Právna úprava trestného činu krádeže účinná do 31. júla 2019 (teda v čase prijímania predmetného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu) znela nasledovne:

§ 212 Krádež

(1) Kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

(2) Rovnako ako v odseku 1 sa potrestá, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a

a) čin spácha vlámaním,

b) bezprostredne po čine sa pokúsi uchovať si vec násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia,

c) čin spácha na veci, ktorú má iný na sebe alebo pri sebe,

d) takou vecou je vec z úrody z pozemku, ktorý patrí do poľnohospodárskeho pôdneho fondu, alebo drevo z pozemku, ktorý patrí do lesného pôdneho fondu, alebo ryba z rybníka s intenzívnym chovom,

e) čin spácha na veci, ktorej odber podlieha spoplatneniu na základe osobitného predpisu, alebo

f) bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

(...)

(4) Odňatím slobody na tri roky až desať rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2

- a) a spôsobí ním značnú škodu,
- b) závažnejším spôsobom konania,
- c) na mieste požívajúcom pietu alebo všeobecnú úctu alebo na mieste konania verejného zhromaždenia alebo obradu,
- d) na veci, ktorá požíva ochranu podľa osobitného predpisu,
- e) tým, že taký čin zorganizuje, alebo
- f) na chránenej osobe.

Právnu vetu I. predmetného stanoviska potom bolo potrebné vykladať tak, že ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona prikazuje prednostnú kvalifikáciu určitej okolnosti (t. j. vlámania) ako zákonného znaku trestného činu. Ak je konkrétna okolnosť (vlámanie) okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu (podľa § 212 ods. 4 písm. b) k § 138 písm. e) Tr. zák. účinného do 31. júla 2019) so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje (§ 212 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2019), napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu (§ 212 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. júla 2019), ak kvalifikovaná skutková podstata pokrýva väčší počet zákonných znakov trestného činu. To platí aj vtedy, ak jedno ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona obsahuje dve (alebo viac) samostatných základných skutkových podstát trestného činu.

Takýto výklad je v súčasnosti, vzhľadom na aktuálne platnú a účinnú právnu úpravu trestného činu krádeže, prekonaný, a v tomto smere je potrebné dať dovolateľke v jej argumentácii za pravdu. Uvedené však pre rozhodovanie v aktuálne prejednávanom prípade je bez akejkoľvek relevancie z dôvodu, že znak vlámania napadnutým rozsudkom krajského súdu nebol obvinenej pri jednočinnom súbehu trestných činov pričítaný duplicitne, a teda krajský súd hmotnoprávne vyjadrenie zásady ne bis in idem zakotvené v § 38 ods. 1 Tr. zák. in concreto vyjadrené v zákaze kvalifikačnej duplicity, svojou právnou kvalifikáciou neporušil.

Právna veta II. predmetného stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu rezultovala do právnej kvalifikácie konania páchatel'a, ktorý si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a uvedené spácha vlámaním, pričom hodnota odcudzenej veci naplní aspoň malú škodu. Podľa v súčasnosti platnej a účinnej právnej úpravy je potrebné podotknúť, že právna kvalifikácia v zmysle právnej vety II. uvedeného stanoviska sa už neaplikuje z dôvodu, že ako spôsobenie malej škody, tak i kvalifikačný znak spáchania trestného činu vlámaním, sú ako alternatívy uvedené v jedinej základnej skutkovej podstate trestného činu krádeže, a preto by (aj v kontexte právnej vety I. - ak je konkrétna okolnosť okolnosťou podmieňujúcou použitie vyššej trestnej sadzby, vytvára kvalifikovanú skutkovú podstatu so základnou skutkovou podstatou, ktorá túto okolnosť neobsahuje, napriek tomu, že je aj zákonným znakom uvedeným v inej základnej skutkovej podstate trestného činu) právna kvalifikácia krádeže vlámaním za spôsobenia malej škody podľa v súčasnosti platnej a účinnej právnej úpravy § 212 Tr. zák. inak, ako v jeho základnej skutkovej podstate, porušovala zákaz kvalifikačnej duplicity, keďže takýto znak je už zakotvený v jedinej základnej skutkovej podstate trestného činu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák.

Avšak, v zmysle právnej úpravy platnej a účinnej do 31. júla 2019, kvalifikovanie vyššie popísaného konania podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) k § 138 písm. e) Tr. zák. malo svoje opodstatnenie a zmysel práve z toho dôvodu, že popri sebe stáli dve alternatívne základné skutkové podstaty trestného činu krádeže, každá z nich pokrývajúca kvalitatívne odlišné znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu. Pôvodný odsek 1 § 212 Tr. zák. sankcionoval trestnoprávne relevantné konanie páchatel'a, ktorý si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a spôsobí tak malú škodu. Diferenciačným znakom odlišujúcim túto základnú skutkovú podstatu od jej druhej alternatívy spočíval v jednom z obligatórnych znakov objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, a síce následku konania páchatel'a, keďže rozhodujúcou pre subsumpciu určitého trestnoprávne relevantného konania páchatel'a pod práve a jedine túto skutkovú podstatu bola výška škody - t. j. výška následku trestného činu spôsobeného trestnoprávne relevantným konaním páchatel'a.

Najvyšší súd je toho názoru, že v čase prijatia uvedeného stanoviska za účinnosti vtedajšej právnej úpravy vyššie prezentovaná právna kvalifikácia krádeže vlámaním, ktorou bola spôsobená malá škoda, bola jediná schodná, a to s poukazom na nasledujúce. Objektom trestného činu krádeže, a síce spoločenským záujmom, ktorý Trestný zákon konštituovaním tejto skutkovej podstaty trestného činu chráni, je majetok a ochrana vlastníckeho práva fyzických osôb, právnických osôb a štátu. Trestným je teda, v kontexte uvedeného, samotné prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením sa páchatelom, pričom sa na trestnosť takéhoto skutku požadovalo aj spôsobenie malej škody (§ 212 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2019).

Je logické, legitímne a v zmysle požiadavky represie páchatela, ako i generálnej prevencie spoločnosti pred ďalším páchaním trestných činov, aby, pokiaľ k vyššie popísanému priebehu skutkového deja pristúpi ďalší znak (v tomto prípade vlámanie), bolo také konanie páchatela potrestané prísnejšou trestnou sadzbou. Uvedenému by však nebolo učené zadost', ak by sa konanie páchatela, posudzované podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) k § 138 písm. e) Tr. zák. účinného do 31. júla 2019, kvalifikovalo prostredníctvom dvoch alternatívnych skutkových podstat, keďže (ako zo samotnej zákonnej dikcie vyplývalo - „rovnako ako v odseku 1 sa potrestá...“) pristúpenie osobitného kvalifikačného pojmu ako okolnosti, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby (ktorým vlámanie bezpochyby je) by bolo postihované trestnou sadzbou rovnako vysokou, čo by bolo v rozpore so samotným účelom tohto inštitútu, ktorý prima facie vyplýva už zo samotného jeho názvu aplikáciou púheho gramatického výkladu právnej normy.

V zmysle vyššie uvedeného najvyšší súd zastáva názor, že právna kvalifikácia krádeže za účinnosti právnej úpravy do 31. júla 2019 bola opodstatnená a argumentácia neprimeranej prísnosti podľa názoru najvyššieho súdu je nedôvodná, keďže trestný čin, ktorý bol spáchaný vlámaním, je bezpochyby závažnejšou formou konania páchatela ako základná skutková podstata toho istého trestného činu, kde táto okolnosť podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby do objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu nepristúpi.

Uvedená právna veta však, vzhľadom na odlišnú aktuálne platnú a účinnú právnu úpravu v porovnaní s obdobím prijímania stanoviska, ktorého je táto veta súčasťou, sa stala taktiež (rovnako ako právna veta I.) obsolentnou. Uvedené však nič nemení na neopodstatnenosti dovolacej argumentácie obvinenej, ktorá namietala nepričítanie kvalifikačného znaku vlámania práve k trestnému činu krádeže s poukazom na to, že v súčasnosti ako spôsobenie malej škody, tak i znak spáchania trestného činu vlámaním, sú uvedené iba ako alternatívy konania páchatela v jedinej základnej skutkovej podstate trestného činu krádeže, z dôvodu čoho je posúdenie vlámania ako závažnejšieho spôsobu konania v kvalifikovanej skutkovej podstate s poukazom na § 138 písm. e) vylúčené, keďže by išlo o porušenie zákazu kvalifikačnej duplicity, a teda porušenie zásady ne bis in idem hmotnoprávne zakotvanej v § 38 ods. 1 Tr. zák.

Právna argumentácia dovolateľky bola ako nedôvodná v tomto bode vyhodnotená aj z toho dôvodu, že právna veta II. dotknutého stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sa síce, vzhľadom na jeho súčasnú neaktuálnosť v dôsledku zmeny právnej úpravy, neaplikuje, avšak v ďalšom rozbere najvyšší súd poukáže na poslednú právnu vetu predmetného stanoviska, ktorej aplikácia postup krajského súdu v dovolaní napadnutom rozsudku jednoznačne verifikuje. Záverom tejto časti odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd upozorňuje na to, že predmetná právna veta stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu sa na práve prejednávaný prípad nevzťahuje a ani skutočnosť, že zmenou právnej úpravy stratila svoju uplatniteľnosť, nemení nič na neopodstatnenosti dovolacích námietok obvinenej.

Právna veta III. dotknutého stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu riešila kolíziu dvoch zbiehajúcich sa kvalifikovaných skutkových podstat pri jednočinnom súbehu trestných činov, pričom najvyšší súd týmto reagoval na otázku pričítania osobitného kvalifikačného pojmu (spáchanie trestného činu vlámaním) pri takto si konkurujúcich kvalifikovaných skutkových podstatách. Novelizáciou skutkovej podstaty trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zák. síce stricto sensu stratila význam, avšak aplikáciou teleologického výkladu, t. j. hľadajúc účel a zmysel predmetnej právnej vety, je potrebné

uzavrieť, že jediným správnym a právne obhájiteľným záverom, ktorý vychádza z aplikácie uvedenej právnej vety stanoviska trestnoprávneho kolégia, je, že okolnosť, ktorú možno pri jednočinnom súbehu trestných činov pričítať tak k jednej, ako i k druhej skutkovej podstate zbiehajúcich sa trestných činov, sa v zmysle druhej časti tejto právnej vety musí ako znak skutkovej podstaty pričítať k tomu trestnému činu, pri ktorom takéto pričítanie bude rezultovať do vyššej trestnej sadzby. Uvedené, aj bez ohľadu na zvyšnú časť predmetného stanoviska, jednoznačne vyplýva z tejto druhej časti právnej vety III.: Keďže ide o ten istý čin (skutok) a tú istú skutkovú okolnosť, výška trestnej sadzby bude určujúcim kritériom vzťahu špeciality, ktorý determinuje výber právnej kvalifikácie trestného činu.

Uvedený právny názor, ktorého sa najvyšší súd pridrža aj v tomto svojom rozhodnutí, je argumentačne rozvinutý vo vyššie citovanom zjednocujúcom stanovisku trestnoprávneho kolégia: Pravidlo prednosti prísnejšej trestnosti (pri rovnakej špecifikácii činu podľa jeho zákonných znakov) sa použije aj pre výber kvalifikácie činu (skutku) pri možnom použití kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa príslušného ustanovenia osobitnej časti Trestného zákona oproti posúdeniu tohto skutku ako jednočinného súbehu trestných činov. Ide teda o situáciu, keď tá istá okolnosť bude okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby v rámci kvalifikovanej skutkovej podstaty určitého trestného činu a zároveň bude zákonným znakom ako súčasť základnej skutkovej podstaty iného, alternatívne v jednočinnom súbehu kvalifikovaného trestného činu. Aj tu môže byť tá istá okolnosť kvalifikačne použitá len raz, ako to interpretačne vyplýva z ustanovenia § 38 ods. 1 Tr. zák., ktoré primárne pokrýva vylúčenie duplicitnej kvalifikácie tej istej okolnosti v rámci len jednej skutkovej podstaty trestného činu.

Na vzťah špeciality ako determinant výberu právnej kvalifikácie trestného činu v kontexte kritéria prísnosti právnej kvalifikácie, odkázal najvyšší súd aj v stanovisku trestnoprávneho kolégia z 9. decembra 2014, sp. zn. Tpj 53/2013, publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 11/2015, v jeho právnej vete II. nasledovne:

Jednočinný súbeh trestných činov krádeže podľa § 212 Tr. zák. a porušovania domovej slobody podľa § 194 Tr. zák. je možný vzhľadom na rôznosť chránených objektov týchto trestných činov. Ak bol čin spáchaný vlámaním a tento znak je jednak zákonným znakom (znakom základnej skutkovej podstaty) jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov a jednak okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby u druhého z týchto trestných činov, použije sa dotknutá skutočnosť (vlámanie) len raz, a to v rámci právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája použitie prísnejšej trestnej sadzby. Prísnejšia trestná sadzba je v tomto prípade determinantom vzťahu špeciality a teda výberu právnej kvalifikácie činu buď ako jednočinného súbehu trestných činov, alebo použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu.

Ak je znak vlámania okolnosťou, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby pri právnej kvalifikácii oboch jednočinne sa zbiehajúcich trestných činov, použije sa rovnako len raz, a to ako súčasť právnej kvalifikácie, ktorá so znakom vlámania spája prísnejšiu trestnosť činu (vzťah špeciality ako hmotnoprávny prejav zásady "ne bis in idem").

Spáchanie skutku je kategóriou faktickou, prameniitou z konania páchatel'a v čase a priestore, na základe určitých vnútorných pohnútok, pričom kvalifikácia trestného činu podľa hmotnoprávnych noriem trestného práva je kategóriou právnou. V kontexte uvedeného je potom potrebné rozlišovať aj pojem skutok ako samotné konanie páchatel'a a trestný čin ako právnou kvalifikáciu skutku na základe príslušných ustanovení všeobecnej i osobitnej časti Trestného zákona.

Najvyšší súd teda, pridržajúc sa svojej konštantnej rozhodovacej činnosti, pretavenej aj do vyššie citovaných stanovísk trestnoprávneho kolégia, poukazuje na skutočnosť, že zo samotného charakteru jednočinného súbehu trestných činov ako hmotnoprávnej kategórie, pri ktorej páchatel' jedným skutkom (t. j. jediným súvislým konaním) naplní skutkové podstaty dvoch alebo viacerých trestných činov, vyplýva, že nemožno striktne oddeľovať jednotlivé zákonné znaky skutkových podstát zbiehajúcich sa trestných činov, ak ich jednočinný súbeh nie je (pre pomer špeciality, subsidiarity alebo z dôvodu faktickej konzumpcie skutkových podstát) vylúčený. Rovnako je potrebné pristupovať i ku

kvalifikačným znakom ako okolnostiam podmieňujúcim použitie vyššej trestnej sadzby (v tomto prípade spáchanie trestného činu vlámaním). Pokiaľ páchatel' jediným skutkom naplní dve alebo viac skutkových podstat trestných činov, ktorých jednočinný súbeh je vzhľadom na ich povahu možný, je potrebné pre správnu právnu kvalifikáciu uplatniť vyššie konštituované pravidlo prísnejšej trestnosti právnej kvalifikácie trestného činu a takýto znak pričítať k tej skutkovej podstate, s ktorej aplikáciou sa spája pre páchatel'a prísnejší trest. Opačný postup by bol v rozpore so zmyslom a účelom Trestného zákona a jednoznačne by zakladal porušenie jeho ustanovení v prospech páchatel'a.

Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd opakuje a zdôrazňuje, že pokiaľ páchatel' trestnú činnosť vykonal v jednočinnom súbehu (t. j. jedným skutkom, ktorý súčasne napĺňa zákonné znaky skutkových podstat dvoch alebo viacerých trestných činov) a v rámci tohto svojho skutku sa dopustil trestnoprávne relevantného konania zakladajúceho okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby, nemožno sa pri právnej kvalifikácii jeho konania odvolávať na to, či táto okolnosť bola prostriedkom pri naplňaní skutkovej podstaty len jedného zo zbiehajúcich sa trestných činov. Akceptáciou uvedenej dovolacej argumentácie obvinenej by najvyšší súd flagrantným spôsobom poprel svoju predchádzajúcu konzistentnú a logicky nespochybniteľnú rozhodovaciu činnosť v otázke podmienky prísnejšej trestnej sadzby ako determinantu vzťahu špeciality pri právnej kvalifikácii jednočinného súbehu trestných činov.

Vychádzajúc z týchto úvah najvyšší súd konštatuje, že dovolacie námietky, ktoré obvinená predostiera ako naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., nie je možné akceptovať, keďže právna kvalifikácia skutku v napadnutom rozsudku krajského súdu je, s poukazom na vyššie uvedené, jednoznačne správna.

Námietky obvinenej, ktorá uvádza, že trestný čin nie je spáchaný vlámaním, ak sa samotný trestný čin vyčerpá (je dokonaný) bez ohľadu na to, či páchatel' vnikne alebo nevnikne do uzavretého priestoru a keď je iba prostriedkom na spáchanie iného trestného činu, ktorý je spojený s vniknutím do uzavretého priestoru, najvyšší súd poukazuje na (aj dovolateľkou odkazované) znenie § 122 ods. 4 Tr. zák., v zmysle ktorého trestný čin je spáchaný vlámaním, ak páchatel' vnikol do uzavretého priestoru nedovoleným prekonaním uzamknutia alebo prekonaním inej zabezpečovacej prekážky použitím sily alebo ľst'ou. Obvinená jednoznačne vnikla do uzavretého priestoru prekonaním zabezpečovacej prekážky použitím sily (rozbitím okna na motorovom vozidle), pričom argumentácia, že tento znak je potrebné pričítať k trestnému činu krádeže, nie je opodstatnená, keďže, ako najvyšší súd už vyššie uviedol, ide o jednočinný súbeh trestných činov, kde právna kvalifikácia nie je striktné oddelená (ako pri dvoch alebo viacerých izolovaných skutkoch tvoriacich viacčinný súbeh trestných činov), ale takéto konanie páchatel'a je potrebné posudzovať v celosti a komplexne, aplikujúc už vyššie zmienenú zásadu špeciality ako determinant právnej kvalifikácie skutku, s aplikáciou ktorej sa spája možnosť uloženia prísnejšieho trestu.

Pokiaľ obvinená v neprospech vyššie rezultovaného argumentuje, že jej úmyslom bolo odcudziť veci nachádzajúce sa v uzavretom motorovom vozidle a jej cieľ a úmysel bol spojený výlučne s trestným činom krádeže, najvyšší súd uvádza, že v súlade s ustanovením § 15 písm. b) Tr. zák. obvinená vedela, že svojím konaním môže porušenie alebo ohrozenie záujmu chráneného Trestným zákonom spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bola s tým uzročená. Obvinená sa teda vlámala do motorových vozidiel síce za účelom zmocnenia sa cudzích vecí, avšak musela si byť vedomá, že vlámaním sa do motorových vozidiel rozbitím okna na dverách vozidla môže poškodiť cudziu vec a pre prípad, že sa tak stane, bola s uvedeným následkom uzročená. Najvyšší súd teda poukazuje na to, že nielen priamym, ale i nepriamym úmyslom pokryté zavinené konanie páchatel'a je možné a potrebné sankcionovať ako úmyselný trestný čin s poukazom na rôznu kvalitu naplnenia vedomostnej a vôľovej zložky zavinenia.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd poukazuje na fakt, že poškodiť cudziu vec možno aj bez spáchania tohto skutku vlámaním - napr. vec verejne dostupnú (pouličné osvetlenie), príp. vec iného, ktorú páchatel' len poškodí, pričom sa k nej nemusí dostať vlámaním, eventuálne s jej poškodením znak vlámania nie je spojený. Avšak poškodenie cudzej veci, ktorému vlámanie buď predchádza, alebo je jej poškodenie priamym dôsledkom vlámania, je ako spáchané vlámaním aj potrebné kvalifikovať, inak by

takéto konanie bolo potrestané neprimerane priaznivo. Napríklad pokiaľ by obvinená z uvedených motorových vozidiel nič neodcudzila a ani by takýto úmysel nemala, pričom by mala úmysel vlámaním len poškodiť cudziu vec, bola by trestne stíhaná za spáchanie trestného činu poškodzovania cudzej veci vlámaním podľa § 245 ods. 1, ods. 3 písm. c) k § 138 písm. e) Tr. zák. Ak k takémuto konaniu navyše pristúpi v jednočinnom súbehu aj prisvojenie si cudzej veci jej zmocnením, prieči sa akejkolvek logike, aby znak vlámania bol pričítaný tak, že v konečnom dôsledku by takáto právna kvalifikácia rezultovala k menej prísnnemu postihu páchatela než v prípade, ak by spáchal len trestný čin poškodzovania cudzej veci vlámaním, kedy vlámanie by bolo možné pričítať jedine k tejto skutkovej podstate.

Obvinená v rámci svojho dovolania formálne napáda predmetný rozsudok krajského súdu z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por., pričom však ťažisko jej argumentácie spočíva v podľa nej nesprávnej právnej kvalifikácii skutku a pričítania kvalifikačného znaku vlámania k trestnému činu poškodzovania cudzej veci a nie k trestnému činu krádeže.

K dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že „Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.“ [R 5/2011]

Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je daný v prípadoch, keď rozhodnutie súdov spočíva na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. Poukazovanie na nesprávne skutkové zistenia, na ktorých je rozhodnutie založené, alebo nesúhlas s hodnotením dôkazov súdmi tento dovolací dôvod nenaplnia. [R 57/2007]

Najvyšší súd konštatuje, aj s poukazom na vyššie uvedenú detailnú analýzu stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 12. decembra 2011, sp. zn. Tpj 78/2011, uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 116/2012, že námietky obvinenej smerujúce k preukázaniu skutočnosti, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo jej trestnoprávne relevantné konanie nesprávne právne posúdené, neobstoja, a preto dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nie je daný. Najvyšší súd vyššie uvedenou argumentáciou verifikoval, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne i argumentačne správny a právna kvalifikácia konania obvinenej zodpovedá ako zákonným požiadavkám, tak i ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu.

K dovolaciemu dôvodu podľa písm. h) § 371 ods. 1 Tr. por. potom najvyšší súd uvádza, že tento možno aplikovať jedine v prípade, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Ako však bolo uvedené vyššie, najvyšší súd sa s právnou kvalifikáciou skutku napadnutým rozsudkom krajského súdu, aj v kontexte svojej konštantnej rozhodovacej činnosti, plne stotožňuje. S poukazom na uvedené potom pripomína, že trestná sadzba trestu odňatia slobody podľa § 245 ods. 3 Tr. zák. predstavuje 3 roky až 8 rokov, z čoho vyplýva, že obvinenej uložený trest (tri roky odňatia slobody) bol druhom trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin uložiť pripúšťa a rovnako najvyšší súd konštatuje, že trest bol obvinenej uložený v intenciách zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Jedinou chybou vytknuteľnou dovolaním napadnutému rozsudku krajského súdu je skutočnosť, že tento rozhodol podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. tak, že zrušil len výrok o treste rozsudku súdu

prvého stupňa a následne postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že zmenil aj právnu kvalifikáciu výrokov o vine v bodoch 1) a 2) tohto rozsudku. Uvedeným postupom sa, napriek správnej právnej kvalifikácii, krajský súd dopustil chyby vo formálnom postupe, keďže podľa správnosti mal zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa v celku, a rozhodnúť sám o vine a následne o treste. Napriek tomu, že uvedené pochybenie krajského súdu dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Tr. por. nezakladá, považoval najvyšší súd za potrebné vysporiadať sa s touto, hoc len formálnou, vadou napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľkou uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) Tr. por. nie sú dané, a preto o jej dovolaní na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.